

Á½IVOT, LĀ•SKA, DLUHY A ... XXVI.

PondĀ•lĀ-, 20 Ānor 2012

Tenhle týden bude fuška. ĀĀeká nás rozvod a já poĀ™ád nevím, jak PavlínĀ› vysvĀ›tlit, Ā¾e je úplnĀ› zbyteĀ•ný, aby chodila. Minulý týden aspoĀ^ souhlasila, Ā¾e tam nepĀ›jde sama, Ā¾e pĀ›jdem spolu, ale ve skuteĀ•nosti by bylo nejlepš z toho úplnĀ› vynechat.

Nejsou to jednoduchý vĀ›ci, lidi naší generace mají pocit, Ā¾e takováhle vĀ›c vyĀ¾aduje solidní jednání a vĀ›bec nedochází, Ā¾e dneska to o tomhle vĀ›bec není. V podstatĀ› je to jen úkon, jako kdyĀ¾ si Ā•lovĀ›k jde prodlouĀ¾it lítaĀ•ku na mĀ›stskou dopravu – a pokud ten druhý nechce, stejnĀ› tam osobní úĀ•ast nic neĀ™eší. Spory se musí vyĀ™ešit jinde a jinak.

„MĀ-Ā¾u s tebou ještĀ› ten rozvod probrat, Pavlíno?“
 Podívala se na mĀ› tak, Ā¾e jsem vĀ›dĀ›l odpovĀ›Ā• pĀ™edem... „Víš, nesmíš to brát jako nĀ›jaký trib
 RozdĀ›lení majetku máte, dĀ›ti nejsou, je to prostĀ› jen úĀ™ednická záleĀ¾itost.“
 „Já vím, Jirko.“ „No... tak?“ „JenĀ¾e... já se prostĀ› nechci zachovat jako
 zbabĀ›lec.“ „To je úplnĀ› v poĀ™ádku. A taky bych Ā¾ádného zbabĀ›lce nechtĀ›l.“
 „No tak vidíš.“
 „JenĀ¾e poĀ™ád nerozumím tomu, proč se chováš vĀ›decky úplnĀ› nerozumnĀ›.“
 „Ako?“
 „VĀ›decky nerozumnĀ›.“
 „MĀ-Ā¾eš mi to vysvĀ›tlit?“
 „Zkusím to. Ty sice budeš za hrdinku, ale zároveň budeš hrdinnĀ› bojovat s fazulkou.“
 Pavlína se nadýchla.
 „To není fér.“
 PĀ™itáhl jsem si ji k sobĀ›.
 „Není. Taky kdyĀ¾ jde Ā•lovĀ›ku o všechno, musí pouĀ¾ít všechno. TvĀ›j muĀ¾ mĀ› taky zmlátil.“

Nemohl jsem do ní huĀ•et od rána do veĀ•era. To by niĀ•emu neprospĀ›lo. Ale uĀ¾ mĀ› to její hrdinství štvalo. Cop
 neví, kolik ho bude ještĀ› potĀ™ebovat? A na vĀ›ci, který budou podstatný. Tohle je pĀ™ece opravdu prkotina.

Soud mĀ›l probĀ›hnout ve Ā›tvrtek, dnes bylo pondĀ›lí. Po ránu fořr, chtĀ›l jsem si vzít na prázdniny volno, takĀ¾e bylo
 zajistit spoustu vĀ›cí, aby to volno nemĀ›li taky chlapi v práci. Kolem poledne mi volal jeden bývalý klient, mĀ›l problém s
 rozchozením úĀ•etnictví. Poslední upgrade nĀ›kdy pĀ™ed pĀ›ti lety, bohuĀ¾el pĀ™echod ve verzích pĀ™ed dvĀ›ma lety
 schopen zajistit úplnĀ› bezproblémovĀ›. Byl jsem tehdy rád, Ā¾e jsem vĀ›bec nĀ›jaký pĀ™echod zaĀ™ídil.

„Vy jste teĀ• v Hradci?“ zeptal se mĀ› po pár minutách vysvĀ›tlování. „Ano, jsem.“ „Tak
 víte co? Jedu teĀ• do Pardubic, mĀ-Ā¾u u vás nechat notebook. Myslíte, Ā¾e by to šlo?“ „To by bylo
 moĀ¾né. Podívám se na to, zkusím to rozchodit.“ Na univerzitĀ› se stavil asi za hodinu, takĀ¾e jsem to rovnou spojil s
 obĀ›dem. Chválabohu, Ā¾ádný neĀ™ešitelný problém to nebyl. Jen jsem musel udĀ›lat ruĀ•ní aktualizaci a pak tu
 letošní. Zvedl jsem telefon, zavolał a domluvili jsme se na pĀ™edání. „To jsem fakt rád, Ā¾e to šlo. Co
 jsem dluĀ¾en?“ „NormálnĀ› objednejte roĀ•ní upgrade pĀ™es internet, zaplaĀ›te a já vám pak pošlu
 fakturu.“ „A za tuhle práci nic?“ „Není tĀ™eba. Jsem rád, Ā¾e to máme
 vyĀ™ešené.“ „Tak víte co? Tady...“ sáhl nĀ›kam do auta, „mám pro vás domácí
 hruškovici. Je fakt vynikající.“ „Díky,“ usmál jsem se. Alkohol jsem od klienta nedostal uĀ¾
 hodnĀ› let. A vzhledem k tĀ›m mrazĀ›m a podobným povĀ›trnostním vlivĀ›m se bude hodit. o o o Myška volala, kdyĀ
 jsem byl ještĀ› v práci. „Ahoj, tati, máš chvilku?“
 „Jo, urĀ›itĀ›. Copak potĀ™ebuješ?“ „No mám takovou otázku… nevíš, jak vzniká
 alkohol?“ „Vím. ProstĀ› udĀ›láš pro klienta práci navíc, a on ti dá flašku
 hruškovice.“

Vyprskla do telefonu.

„Ty jsi poĀ™ád samá sranda. Já to potĀ™ebuju do chemie.“
 „Ale to není sranda. To se zrovna pĀ™ed chvílí stalo. Flaška alkoholu prostĀ› pĀ™ede mnou vznikla.“
 „Ach jo. UĀ¾ abys tyhle fóry moh pĀ™edávat nĀ›komu menšímu, neĀ¾ dospĀ›lý dceĀ™i.“
 ĀĀlovĀ›k se nezavdĀ›Ā•. Ale aspoĀ^ mi to zlepšilo náladu. Doma chodila taková malá velká zamyšlená
 kulíĀ•ka. UĀ¾ jsem vĀ›dĀ›l, Ā¾e to znamená velké dumání, a tak jsem zas tak moc nerušil. Prošel jsem s
 Myškou alkoholy a docela unavenej skonĀ•il veĀ•er v posteli. „Jirko?“
 „Ano, miláĀ•ku?“

„Opravdu je to jen... formalita?“
 VĀ›dĀ›l jsem, o Ā•em mluví, ale radší jsem se ujistil.

„Rozvod?“

„Áno.“

Miluju, kdyĀ¾ mluví po slovensky. ObzvlášĀ›, kdyĀ¾ tím nĀ›co zdĀ›razĀ›uje.

„Áno, opravdu si myslím, Ā¾e to je formalita v dané situaci. A taky, Ā¾e fazulka si nic takového nezaslouĀ¾í.“

„PĀ™emýšlela jsem o tom.“

„Napadlo mÄ› to.“
„Ja prostÄ›... aspoÄ› na chvíli tam musím.“
„Rozumím. Ale víš; co?“
„Nevím,“ pÄ›titulila se.
„Když se pÄ›dem omluvíš;, tak rozhodnutí probÄ›hne. Ale když ho pÄ›eru;íš;, tÄ›eba kv
fazulce, tak se odroÁ›í.“
Chvilku mlÄ›ela. „To mÄ› nenapadlo.“
„Víš;, já myslím, Ä›e ta prioritÄ› je prostÄ› v tom, mít to za sebou. A není to moje, a nebo jen tvoje prioritÄ›. Jde o
fazulku právÄ›.“
„Daj uÄ› pokoj s fazulkou. Ta Maruška by asi byla lepš;.“
„Ba ne. Jako matka nemÄ›e mít dceru, když ti její jméno nevylo tam odnÄ›kud.“
A pohladil jsem jí tam nÄ›kde.
„Juj. Tak mi přišla Magdalena… Majdalenka... co ty na to?“
„Mámi Magdalena … to je ono, láska moje. Myslím, Ä›e má krásnou vlastnost ‐
došlechtil ty moje nápady k nÄ›emu stokrát lepš;.ímu.
Tohle pÄ›itulení stálo za to, i kdyby pÄ›iš; s Gertrudou. ONA Tak jo. Tak já se tedy omluvím. Asi se nikdo ne
divit, když jsem v posledním mÄ›síci. Ale musím pÄ›esvÄ›dit Jirku, aby tam šel aspoÄ› on. NÄ›jak nemÄ›u pÄ›
srdce, Ä›e bych vÄ›bec nevÄ›dÄ›la, co se tam odehrÄ›lo. Jirka má pravdu, racionálnÄ› vzato na tom nezáleží, ale stejnÄ›
to pÄ›ece vnitÄ›nÄ› hroznÄ› moc dÄ›leší vÄ›c, takový rozvod. I když v našem;í situaci fakt jen potvrzení reality.
hezké, dÄ›stojné jméno, a lze ho zdobnit, to bylo v zadání. Jsem moc ráda, Ä›e jsme to koneÄ›nÄ› rozlouskli a
naš;í jméno, co se líbí obÄ›ma. UÄ› se opravdu nemÄ›u doškat, aÄ› se to narodí. PÄ›íroda to tak nÄ›jak asi zaÄ›
naschvál, Ä›e se Ä›lovÄ›k, aÄ› se toho ve skuteÄ›nosti bojí, nakonec nemÄ›e doškat, aby to mÄ›l uÄ› za sebou.
A je to zvláš;tní pocit, ta nevyhnutelnost. Když víte, Ä›e aÄ› se dÄ›je co se dÄ›je, za nÄ›kolik týdnÄ› prostÄ› to dítě
nebude ve vaš;em bÄ›í. Máloco v moderním Ä›ivotÄ› je takhle stoprocentnÄ› nevyhnutelné. AÄ› se stan
se má stát. ROMAN